

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/237/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114221746
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114221746.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Moniky Juskovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 7C/289/2014 - 80 z 25.05.2015 a uzneseniu, č.k. 7C/289/2014 - 89 z 01.07.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Potvrďuje uznesenie.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (v ďalšom aj len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že žalobca sa žalobou súdu doručenu 27.09.2012 vo veci, ktorá bola pôvodne vedená na Okresnom súde Humenné pod spis. zn. 11C/254/2012 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu náhradu majetkovej škody 175 eur a nemajetkovú ujmu 829,80 eura z dôvodu, že Okresný súd Humenné nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Súd prvého stupňa z dôkazov - listín z exekučného spisu Okresného súdu Humenné, spis. zn. 11Er/659/2006 zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcu ako oprávneného proti povinnej Q. Y. bola doručená súdu 27.09.2006, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 05.10.2006. 21.11.2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť žalobcu ako oprávneného o zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd vyzval 21.12.2010 súdneho exekútora o zaslanie exekučného spisu spolu s vyúčtovaním trov exekúcie; súdny exekútor povinnosť splnil a dňa 10.01.2011 predložil exekučný spis s vyúčtovaním trov exekúcie. Výzvou 29.04.2011 exekučný súd vyzval žalobcu ako oprávneného k špecifikácii toho, aká suma úveru bola povinnej poskytnutá a akú sumu reálne povinná zaplatila. Oprávnený odpovedal listom zo dňa 02.06.2011. Uznesením č.k. 11Er/659/2006 - 33 zo 16.02.2012 Okresný súd Humenné vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.11.2012.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že žaloba dôvodnou nebola. Exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora konal priebežne, bez zbytočných prieťahov. Súd prvého stupňa tak nemal preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený

žalobcom ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd prvého stupňa uviedol taktiež, že s poukazom na povahu úkonu, ktorým bolo rozhodnutie súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, tento úkon si vyžaduje osobitnú právnu úvahu zo strany súdu, nejde o jednoduchú automatizovanú činnosť. Pôvodný exekútor pritom vykonával úkon exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene exekútora. Uvedené znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote o zmene exekútora nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Navyac oprávnený domáhal sa plnenia od povinného na podklade nespôsobilého exekučného titulu, t.č. exekúcia bola zastavená z dôvodu jej vyhlásenia za neprípustnú. Súd prvého stupňa taktiež uviedol, že nebolo preukázané, že by v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v 30 dňovej lehote, došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného, a tým teda aj k naplneniu účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožitelnosť pohľadávky nemá vplyv, a preto tvrdný nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by oprávnenému spôsobila škodu. Čo sa týka znaleckého posudku č. 1/2014, súd prvého stupňa uviedol, že znalecký posudok nevzťahuje sa na konkrétne právne veci, ide o posudok všeobecný, vzťahujúci sa na hromadné podanie žalobcu v obdobných veciach, navyac sa znalci v posudku vyjadrujú k právnym otázkam, čo im vôbec neprináleží. Rozhodnutie vo veci samej súd prvého stupňa právne odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 8 a 9 zákona č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku.

Výrok o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že postupom súdu prvého stupňa sa mu odňala možnosť konať pred súdom, súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne právne ustanovenia právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav, nakoľko nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe „inšpirácií“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Svojim rozhodnutím súd prvého stupňa de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerance trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami, súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno zakladať meritórne rozhodnutie. Svojimi úvahami súd neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe. Nie je zrejmé, aký môže mať dopad na výsledok konania skutočnosť, že súd vyjadrí svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom nesúviseli. Žalobca taktiež namietal, že súd sa nezaoberal znaleckým posudkom, ktorý mu predložil.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (v ďalšom len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom len „O.s.p.“), preskúmal rozsudok v rozsahu, v akom bol napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1 a 2 O.s.p., miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 19.8.2015 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na zistený skutkový stav správne aplikoval právne predpisy a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd sa stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a v súvislosti s odvolacími dôvodmi žalobcu dopĺňa:

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom (čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosc možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012).

Ustanovenie § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, na ktoré žalobca poukázal, stanovuje 30 dňovú lehotu, v ktorej má súd rozhodnúť o zmene exekútora, pričom táto lehota začína plynúť od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Oprávnený pritom môže požiadať o zmenu exekútora v priebehu exekučného konania kedykoľvek aj bez uvedenia dôvodu.

Materiálny prieskum, súlad exekučného titulu so zákonom, je potrebné vykladať v kontexte s ust. § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého (§ 45 ods. 2) súd zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b) alebo c). Podľa § 45 ods. 1 písm. c) tohto zákona je nedostatkom to, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Nesúlad exekučného titulu so zákonom je tiež dôvodom na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 Exekučného poriadku. Zákon pritom upravuje dôvody, pri existencii ktorých súd exekúciu zastaví či už obligatórne (§ 57 ods. 1) alebo fakultatívne (§ 57 ods. 2). Časový okamih kedy tak urobiť má alebo môže však upravený nie je, z čoho vyplýva, že exekučný súd je povinný skúmať, ex offo, existenciu predpokladov pre vedenie exekučného konania v celom jeho priebehu, t.j. aj v štádiu, keď oprávnený požiada o zmenu súdneho exekútora.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011, podľa ktorých, ak je exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takomto prípade nemohol ani vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, exekučný súd nie je viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd.

Ak teda exekučný súd skúmal, napriek tomu, že vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, exekučný titul v štádiu, keď bol oprávneným požiadaný o zmenu súdneho exekútora, realizoval tým svoje oprávnenie aj povinnosť. Z úradnej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že žalobca ako oprávnený v rovnakom čase nielen podáva množstvo návrhov na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov, ktorým boli rozhodcovské rozsudky, ale aj návrhy na zmenu súdneho exekútora. Štát je povinný prístup k spravodlivosti zabezpečiť vo vzťahu ku každému subjektu a to včas v tom zmysle, že dotknutý subjekt sa nemusí zaoberať prípadným personálnym alebo materiálnym deficitom súdu, ktorý sa jeho vecou zaoberá. Uvedené však platí pre štandardné situácie úmerne zodpovedajúce obvyklej kapacite súdu, nie pre situácie vyvolané množstvom súčasne podávaných návrhov.

Zákonnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú existencia nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Ak chýba čo i len jeden z týchto predpokladov, zodpovednosť žalovaného vyplývajúca zo zákona č. 514/2003 Z.z. danou nie je.

Nesprávny úradný postup, ktorý by mohol založiť nárok na náhradu škody podľa zák. 514/2003 Z.z. v exekučnom konaní, priebeh ktorého posudzoval súd prvého stupňa ako prvý predpoklad zodpovednostného nároku zistený nebol. Žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o existencii predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, nepreukázal ani žiadne dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy. V exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Humenné, spis. zn. 11Er/659/2006 nedošlo k sťažnosti na prieťahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, kde by boli prieťahy v konaní konštatované.

Odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v tom zmysle, že v prípade ak oprávnený navrhne zmenu súdneho exekútora, je potrebné, aby konajúci exekučný súd vykonal potrebné procesné úkony. Úkony vykonávané v tejto súvislosti nie je možné považovať za zbytočné prieťahy. Ani odvolací súd nemal teda preukázaný nesprávny úradný postup.

K odvolacej námietke žalobcu k tomu, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým má byť jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa znaleckým posudkom zaoberal. Znalecký posudok hodnotil ako všeobecný posudok nevzťahujúci sa na konkrétne právne veci. Podľa názoru odvolacieho súdu, znalecký posudok č. 1/2014 o výške vzniknutej škody by mal v konaní význam iba vtedy, ak by žalobca preukázal existenciu zákonných podmienok na priznanie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, preto nebolo dôvodné sa odvolacími námietkami týkajúcimi sa znaleckého posudku zaoberať.

Z uvedených dôvodov preto súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal existenciu zákonných podmienok na priznanie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje odvolací súd za správne, a preto ho postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.. Aj keď v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, tento nepodal návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale vzhľadom na výsledok odvolacieho konania, by mu náhrada trov konania ani nemohla byť priznaná. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám rozhodovať nemohol.

Uznesením č.k. 7C/289/2014 - 89 z 01.07.2015 súd vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie v sume 20 eur. Poplatok bol vyrubený podľa položky č. 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (v ďalšom aj len „Zákon o súdnych poplatkoch“). Pri stanovení výšky súdneho poplatku vychádzal súd z ceny poplatkového úkonu v sume určenej podľa ust. § 7 Zákona o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca. Namietal, že uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia, ktorým je odôvodnenie. Poukázal na znenie ust. § 169 ods. 1 O.s.p. Podľa žalobcu uznesenie neobsahuje žiadne dôvody skutkové a právne, ktoré viedli súd k vydaniu tohto uznesenia. Žalobcovi bol vyrubený súdny poplatok vo výške 20 eur za podané odvolanie. Súd však uviedol, že súdny poplatok je vyrubený v zmysle položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov. Podľa položky 7a sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, nie ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke č. 1 sadzobníka

súdnych poplatkov. Žalobca uviedol, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, súd nie je podľa neho oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil s poukazom na ust. § 210a O.s.p.

Odvolací súd na základe odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu proti uzneseniu dôvodné nie je.

Súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom bolo do novelizácie Zákona o súdnych poplatkoch zákonom č. 286/2012 Z.z. podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zák. o súdnych poplatkoch od poplatku oslobodené. S účinnosťou od 1.10.2012 bolo na základe novely Zákona o súdnych poplatkoch vykonanej zákonom č. 286/2012 Z.z. ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vypustené.

Z ust. § 18ca zák. o súdnych poplatkoch v súvislosti s účinnosťou novely Zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012.

Pri výklade predmetného zákonného ustanovenia je potrebné vychádzať z celého kontextu Zákona o súdnych poplatkoch, s poukazom na znenie ust. § 1, § 5 tohto právneho predpisu.

Ak bol poplatkový úkon navrhnutý, alebo ak je v sadzobníku súdnych poplatkov ustanovený súdny poplatok za konanie a toto bolo začaté do 30.9.2012, vyberajú sa poplatky podľa doterajších predpisov. Ide o zakotvenie princípu zákazu retroaktivity vo vzťahu k úkonom navrhnutým alebo konaniam začatým do 30.9.2012, keďže pri nich poplatková povinnosť vznikla ešte počas účinnosti právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z.

V prípade podania odvolania vzniká poplatková povinnosť podľa § 5 Zákona o súdnych poplatkoch až podaním odvolania, ktoré je poplatkovým úkonom. Ak bolo odvolanie podané po 30.9.2012, aj keď samotné súdne konanie na súde prvého stupňa začalo do 30.9.2012, použije sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom konaní právny stav účinný po 30.9.2012.

Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom od 1.10.2012 sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Ak je ustanovená sadzba za konanie, myslí sa tým konanie na jednom stupni (§ 6 ods. 2 veta prvá Zákona o súdnych poplatkoch). Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonodarca rozlišuje pre poplatkové účely medzi konaním na jednom stupni a konaním odvolacím a dovolacím, preto poplatková povinnosť sa posudzuje podľa právneho stavu platného v čase účinnosti začatia odvolacieho konania.

Keďže poplatková povinnosť žalobcu v odvolacom konaní vznikla podaním odvolania a od 1.10.2012 na konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa nevzťahuje vecné oslobodenie, vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa § 6 ods. 2 veta druhá Zákona o súdnych poplatkoch položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov.

Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ súd prvého stupňa uznesením č.k. 7C/289/2014 - 89 z 01.07.2015 uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, rozhodol správne, a preto odvolací súd toto uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.